

hej

till "okänd tills vidare"

jag önskar inte bara att jag hade en segelbåt, jag önskar att jag var en segelbåt. att alla stjärnor i oktober fanns för mig i mars. att du såg mig under luggen. att någon såg mig alls. att sångerna på radion var stora problem jag inte var redo att bära. att ingenting ska bli bättre för att allting är bra. att jag inte var som alla andra utan en av de få människor som faktiskt mår bra. som inte har någon yta utan är sin yta.

sättet du grep tag i min handled, drog upp tröjan och vände mina ådror mot ljuset. förväntade dig ärr. förväntade dig något alls. sättet du genast vred dig i din lilla kropp. jag undrar om du blev besviken. jag undrar om du förstod att sorg inte är något fysiskt. att man inte kan göra det fysiskt, hur mycket man än försöker. du trodde att vi var av samma skrot och korn, men egentligen var vi bara skrot hela tiden.

dom säger att man kan operera bort det som är fel. i hjärnan. att dom kan operera bort den lilla delen som blir överbelastad så att man blir bra. så att man blir frisk i en sjuk värld. det är vad dom säger. att man kan ta vita piller för att jämna ut nivåer så att man inte ska vara så förbannat ledsen. ta bort allting som är verkligt för att ingen ska inbilla sig saker som inte finns på riktigt. det är inte bara du som inte förstår, säger läkaren. det är det ingen som gör.

jag säger att jag vill kunna skriva. att jag ska skriva en bok. du skrattar och pussar mig i pannan och säger att jag aldrig kommer kunna avsluta ett påbörjat kapitel, det är bara sån jag är. att jag aldrig ser genom fönster utan trots fönster. dom säger att jag är speciell. det känns speciellt, antar jag.

du säger att vem som helst skulle förstå dom små sakerna i livet, men jag är inte vem som helst. ibland undrar jag om det är meningen att jag ska be om ursäkt, och i så fall till vem. ursäkten adresserad till "okänd tills vidare". kanske skulle han eller hon förstå. begripa mig. bli mig en segelbåt.

fast det är ganska tveksamt, i en värld där man inte får bryta. inte mönstret, inte isen. inte upp sitt liv. tveklöst tveksamt, sådär så man undrar fastän man egentligen vet att man inte har en chans. kanske är det just det som håller oss vakna, om nätterna och om livet.

jag undrar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren inutimonster med Poeter.se id #22421 innehar upphovsrätten